

Sygn. akt XII K 178/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach, Wydział XII Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Czarnecki

Protokolant: staż. A. K.

w obecności Prokuratora – A. Z. (1)

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 r., 16 lipca 2014 r., 22 sierpnia 2014 r., 17 października 2014 r., 5 grudnia 2014 r., 4 lutego 2015 r., 20 maja 2015 r.

na rozprawie sprawy przeciwko

M. S. (1), synowi Z. i D. z domu C., urodzonemu dnia (...) w K.;

oskarżonemu o to, że:

w dniu 18 stycznia 2012 r. w M. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A Oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w postaci udzielenia kredytu na zakup towaru w sklepie (...) w M. w łącznej kwocie 1956,67 złotych w ten sposób, że sporządzając umowę zawarcia kredytu nr (...) podał, że jest zatrudniony w firmie budowlanej (...) w M. a które to oświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, podczas gdy w rzeczywistości nie był tam zatrudniony a następnie po uzyskaniu kredytu nie spłacił żadnej raty, czym działał na szkodę (...) S.A. Oddział w K., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolność orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 09 maja 2003 r. - sygnatura akt IIIK 208/02 - za przestępstwo umyślne i podobne z art. 280 § 2 i inne kk w rozmiarze 4 lat pozbawienia wolności a która odbywał w okresie od 17 grudnia 2005 r. do dnia 05 stycznia 2008 r.,

to jest o przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i z art. 64 § 1 kk.

orzeka:

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu aktem oskarżenia uznaje oskarżonego M. S. (1) za winnego tego, że w dniu 18 stycznia 2012 r. w M. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Finanse S.A Oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w postaci pieniędzy na zakup towaru w sklepie (...) w M. w łącznej kwocie 1956,67 złotych, poprzez wprowadzenie w błąd podczas zawierania umowy o pożyczkę gotówkową o nr (...), co do zamiaru spłaty udzielonej pożyczki, czym działał na szkodę (...) Finanse S.A. Oddział w K., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolność orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 9 maja 2003 r. w sprawie o sygnaturze akt IIIK 208/02, za przestępstwo umyślne i podobne z art. 280 §2 k.k. i in. w rozmiarze 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17 grudnia 2005 r. do dnia 5 stycznia 2008 r., to jest popełnienia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to na podstawie art. 286 §1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2002r. Nr 123, poz. 1058 z późn.zm.) w zw. z § 14 ust. 2 pkt 2 i §2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w

sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002, Nr 163, poz. 1348 z późn. zm) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. (2) kwotę 1239,84 zł (jeden tysiąc dwieście trzydzieści dziewięć złotych i osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, w tym kwotę 231,84 zł (dwieście trzydzieści jeden złotych i osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem podatku od towarów i usług;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od M. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 zł (pięset złotych) tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłat, zaś na podst. art. 624 §1 k.p.k. zwalnia oskarżonego M. S. (1) od ponoszenia kosztów sądowych w pozostałej części.

SSR Krzysztof Czarnecki

UZASADNIENIE

M. S. (1) został oskarżony o to, że w dniu 18 stycznia 2012 r.

w M. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Finanse S.A Oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w postaci udzielenia kredytu na zakup towaru w sklepie (...) w M. w łącznej kwocie 1956,67 złotych w ten sposób, że sporządzając umowę zawarcia kredytu nr (...) podał, że jest zatrudniony w firmie budowlanej (...)

w M. a które to oświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, podczas gdy w rzeczywistości nie był tam zatrudniony a następnie po uzyskaniu kredytu nie spłacił żadnej raty, czym działał na szkodę (...) Finanse S.A. Oddział w K., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 09 maja 2003 r. - sygnatura akt IIIK 208/02 - za przestępstwo umyślne i podobne z art. 280 § 2 i inne k.k.

w rozmiarze 4 lat pozbawienia wolności a która odbywał w okresie od 17 grudnia 2005 r. do dnia 05 stycznia 2008 r. - to jest o przestępstwo z art. 297 § 1 k.k.

i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 64 § 1 k.k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 stycznia 2012 roku M. S. (1) razem z konkubiną E. T. oraz dwiema nieustalonymi osobami udał się do sklepu (...)

w M. znajdującego się przy ulicy (...), prowadzonego przez E. W.. Wobec sprzedawcy A. S., M. S. (1) wyraził chęć zakupu telewizora w systemie ratalnym. Poinformowany

o warunkach udzielenia pożyczki, M. S. (1) okazał dowód osobisty

i złożył ustne oświadczenie o swoich dochodach. Oświadczył, że jest zatrudniony

w firmie (...) w M. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od 10 października 2007 roku na stanowisku pracownika budowlanego, z tytułu której otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 2030,00 złotych. Dane podane przez oskarżonego zostały wpisane do formularza i drogą elektroniczną przesłane do (...) Finanse SA celem weryfikacji zdolności kredytowej M. S. (1). Po udzieleniu przez L. Finanse. SA zgody na przyznanie pożyczki w wysokości 1783,95 złotych bank drogą elektroniczną przesłał umowę

o pożyczkę gotówkową nr (...) na zakup w systemie ratalnym telewizora o wartości 1699,00 złotych, którą następnie podpisał M. S. (1) i z ramienia (...) Finanse SA sprzedawca A. S.. Po podpisaniu umowy pożyczkowej M. S. (1) otrzymał zakupiony towar. Na mocy wskazanej umowy był zobowiązany do dokonywania płatności w 24 ratach po 87,78 złotych każda. Tego samego dnia M. S. (1) udał się do K., gdzie w jednym z lombardów sprzedał zakupiony telewizor. M. S. (1) nigdy nie był zatrudniony w firmie (...) w M.. Zawierając powyższą umowę M. S. (1) nie miał zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania. Nadto do chwili obecnej nie wpłacił na poczet rat żadnej kwoty.

Dowody: zeznania świadka R. K. (k. 3-4), zeznania świadka E. W. (k. 26), zeznania świadka A. S.

(k. 38-40), zeznania świadka E. T. (k. 104), zeznania świadka Z. O. (k. 137-138), pismo z ZUS (k. 6), umowa pożyczki gotówkowej (k. 17-20), pismo wierzyciela z dnia 09.04.2015 roku (k. 194), częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. S. (1) (k. 42-43, 81-82).

Oskarżony M. S. (1) ma 31 lat jest bezdzietnym kawalerem. Posiada wykształcenie podstawowe bez wyuczonego zawodu. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Przed osadzeniem w Zakładzie Karnym utrzymywał się z prac dorywczych z których uzyskiwał dochód w wysokości ok. 1000-1500 złotych miesięcznie. Był siedmiokrotnie karany, ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 28 maja 2013 roku w sprawie II K 280/13 za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Dowody: Dane osobopoznawcze z wyjaśnień oskarżonego (k. 81), informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (k. 24 – 25), odpis wyroku w sprawie III K 208/02 (k. 28 – 31), odpis wyroku w sprawie II K 329/02 (k. 33 – 34), odpis wyroku w sprawie II K 280/13 (k. 35).

Oskarżony M. S. (1) słuchany w postępowaniu przygotowawczym (k. 42 – 43) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Stwierdził, że w sprawie nie ma nic do wyjaśnienia dodając, że zarówno telewizor oraz dokumenty związane z jego zakupem zostały w mieszkaniu jego konkubiny E. T..

Przed Sądem (k. 82) oskarżony M. S. (1) również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia w których utrzymywał, że podał sprzedawczyni, iż utrzymuje się z prac dorywczych. Kategorycznie zaprzeczył aby wówczas oświadczył, że pracuje w firmie (...) w charakterze pracownika budowlanego. Dodał, że nie czytał treści umowy o pożyczkę bowiem transakcja przebiegła szybko – w ciągu 20 minut. Stwierdził, że osobiście nie spłacał rat za zakupiony telewizor albowiem pracował wówczas w firmie (...) w W., jednakże pieniądze na ich spłatę przesyłał swojej konkubinie E. T.. Stwierdził, że powyższą wersję przedstawił będąc słuchany w postępowaniu przygotowawczym, jednakże nie zostało to zapisane. Dodał, że pieniądze dla konkubiny wysyłał przez właściciela firmy (...) o imieniu Z..

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwoliła na ustalenie stanu faktycznego w niniejszej sprawie oraz dokonanie oceny prawnokarnej zachowania oskarżonego M. S. (1).

Bezsporne jest, że w dacie 18 stycznia 2012 roku pomiędzy M. S. (1), a (...) Finanse SA Oddział w K. doszło do zawarcia umowy pożyczki gotówkowej nr (...). Potwierdza to w pierwszej kolejności znajdujący się w aktach sprawy dokument w postaci umowy pożyczki gotówkowej (k. 17). Niewątpliwie jest również to że w okresie zawarcia umowy pożyczki oskarżony M. S. (1) nie był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, co zaś potwierdza informacja uzyskana z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (k. 6).

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd w pierwszej kolejności oparł się na zeznaniach świadków A. S., E. T. oraz Z. O., jak również na zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Okoliczności zawarcia przedmiotowej umowy przedstawiła w swych zeznaniach świadek A. S. (k. 38 – 40) uczestnicząca w tej czynności z ramienia sklepu (...), w którym doszło do zakupu telewizora. Świadek opisała procedurę sporządzenia umowy pożyczkowej podając, że w sytuacji gdy klient jest zainteresowany kupnem sprzętu na raty, nie jest wymagane aby okazywał on zaświadczenie o zatrudnieniu. Dodała, że podstawą udzielenia kredytu są dane z dowodu osobistego oraz ustnego oświadczenia o dochodach, które to wysyła do banku. W sytuacji otrzymania pozytywnej odpowiedzi na udzielenie pożyczki, drukuje jej treść, którą następnie zostaje podpisana przez nią i klienta. Co prawda świadek nie była w stanie podać szczegółów umowy zawartej z M. S. (1), jednakże ta okoliczność nie wpływa na ocenę wiarygodności jej zeznań, albowiem zrozumiałym dla Sądu jest, że z uwagi na wielość zawieranych umów pożyczkowych oraz znaczny

upływ czasu, świadek A. S. mogła nie pamiętać szczegółów zdarzenia. W związku z powyższym Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne zeznania świadka A. S., albowiem przedstawiała okoliczności znane sobie z tytułu wykonywanych obowiązków pracowniczych, a jej relacja była logiczna, rzeczowa i stanowcza.

Istotne znaczenie miały również zeznania świadka E. T. (k. 104), byłej konkubiny oskarżonego. Świadek potwierdziła, że przez pięć lat pozostawała z oskarżonym w nieformalnym związku. Zeznała, że w istocie oskarżony dokonał zakupu telewizora w sklepie w M., gdzie udała się razem z nim oraz dwiema innymi osobami, w tym ze znajomym oskarżonego o imieniu P.. Podała, że nie była ona świadkiem zawieranej przez oskarżonego umowy pożyczki, albowiem ten kazał jej wyjść ze sklepu. Świadek zeznała, że po zakupie telewizora wszyscy razem udali się do K.. Dodała, że następnie oskarżony razem ze znajomym poszli do lombardu mieszczącego się na ulicy (...) naprzeciwko salonu sieci P., gdzie sprzedali telewizor. Nadto zeznała, że oskarżony część z uzyskanych ze sprzedaży telewizora pieniędzy dał jej, wobec czego poszła na zakupy. Podała, że wówczas oskarżony pracował jedynie dorywczo, nie posiadał stałego źródła utrzymania. Stwierdziła, że w jej ocenie M. S. (1) nie miał środków by spłacać raty. Kategorycznie zaprzeczyła aby oskarżony przekazywał jej pieniądze na zapłatę rat, bowiem te które zarobił, przepijał. Sąd uznał zeznania ww. świadka za w pełni wiarygodne, albowiem były one szczegółowe, logiczne i spójne. Pomimo emocjonalnego powiązania z oskarżonym, świadek zeznawała szczerze, opisując zachowanie oskarżonego, które miało miejsce po zakupie przez niego telewizora. Zeznania świadka są też wiarygodne z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego. Gdyby oskarżony M. S. (1) chciał spłacać raty pożyczki wziętej na telewizor, to nie było żadnych przeszkód aby sam je spłacał, chociażby w urzędzie pocztowym. Nie było żadnych przeszkód dla których oskarżony musiałby przekazywać pieniądze na raty E. T..

Świadek Z. O. (k. 137 – 138) potwierdził, że oskarżony M. S. (1) pracował w jego firmie (...) przy czym dodał, że nie pracował on na stałe. Świadek nie był w stanie określić przez jaki okres czasu oskarżony u niego pracował, przy czym zeznał, że praca oskarżonego miała charakter dorywczy – twierdząc, że oskarżony w ciągu tygodnia pracował 3 dni, a czasami tylko 1 dzień. Dodał, że nie było takiego miesiąca, który oskarżony przepracowałby w całości. Świadek zeznał, że oskarżony nie miał stałej wypłaty, a jedynie wręczał mu zaliczki za wykonaną pracę w kwotach około 300 – 400 złotych. Z. O. potwierdził, że w istocie oskarżony wręczał pieniądze dziewczynie o imieniu E., przy czym nie był on w stanie podać, jakie były to kwoty. Co istotne świadek podał, że oskarżony pracował u niego pod koniec 2011 roku, zaś w styczniu 2012 roku pracował u niego jedynie 2-3 dni, po czym ich współpraca się zakończyła. Świadek kategorycznie zaprzeczył aby dawał pieniądze konkubinie oskarżonego. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka Z. O., bowiem były logiczne i rzeczowe, a nadto jako osoba obca dla oskarżonego nie miał on powodów, aby swoimi zeznaniami niezasadnie go obciążać.

Sąd dał wiarę również zeznaniom świadka R. K., zawiadamianego o popełnieniu przestępstwa na szkodę (...) Finanse S.A. albowiem znalazły one potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Nadto jego wiedza o podawanych przez niego okolicznościach wynika z racji wykonywanego zawodu. Niewiele zaś do sprawy wniosły zeznania świadka E. W., właściciela sklepu (...), który nie posiadał wiedzy odnośnie rozpoznawanego na gruncie niniejszego postępowania zdarzenia z udziałem oskarżonego M. S. (1).

Sąd nie czynił ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o zeznania świadka P. S., który podawał, że pożyczył oskarżonemu pieniądze na spłatę raty, które to przekazywał byłej konkubinie oskarżonego albowiem jego zeznania były odosobnione, nielogiczne jak również nie były one stanowcze. Nadto należało mieć na względzie, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach nic nie wspominał o pożyczaniu pieniędzy od P. S., celem spłaty raty.

Przechodząc do oceny wyjaśnień oskarżonego, wskazać należy, że Sąd obdarzył je przymiotem wiarygodności jedynie częściowo, a to w zakresie okoliczności bezspornych. W pozostałej zaś części uznał je za niewiarygodne, bowiem były niekonsekwentne i nielogiczne. Podkreślić należy, że linia obrony oskarżonego sprowadzała się do twierdzeń, jakoby przekazywał swojej konkubinie E. T. pieniądze na spłatę rat, co zaś miało się dokonywać poprzez jego pracodawcę Z. O.. Sąd nie dał wiary tym twierdzeniom, gdyż ww. osoby, kategorycznie zaprzeczyły, aby takie sytuacje miały miejsce. Niezrozumiałym dla Sądu jest celowość takiego działania, mając na uwadze, że oskarżony sam mógł dokonać wpłat, niezależnie od miejsca w którym pracował. Podobnie należało ocenić te twierdzenia oskarżonego, w których zaprzeczył

aby złożył oświadczenie, że pracuje w firmie (...). W tym zakresie należało mieć na względzie, że świadek A. S. nie miała powodów, aby celem udzielenia oskarżonemu pożyczki, podawać nieprawdziwe informacje.

Z drugiej strony należało mieć na względzie, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach przemilczał okoliczność, że zaraz po dokonaniu zakupu telewizora, sprzedał go w lombardzie, co wskazuje na cel działania M. S. (1), który chciał jak najszybciej spieniężyć uzyskany towar. Tym samym mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał ww. twierdzenia oskarżonego za nieudolną próbę uchylenia się od odpowiedzialności karnej za zarzucany mu czyn. Wskazać również należy, że przed Sądem oskarżony wyraził chęć spłaty zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki, jednakże w toku postępowania uzyskano informację, że do dnia 9 kwietnia 2015 roku wierzyciel nie odnotował wpłat od M. S. (1). (k. 194). Powyższa okoliczność, wskazuje że postawa oskarżonego zaprezentowana na gruncie niniejszego postępowania, zwłaszcza jego przyznanie się do zarzucanego mu czynu, nie jest rzeczywistym zrozumieniem naganności swojego postępowania, lecz miało na celu osiągnięcie korzyści procesowych w postaci łagodnego wymiaru kary.

Dane z Krajowego Rejestru Karnego (k. 24-25) odpis wyroku w sprawie III K 208/02 (k. 28-31), odpis wyroku w sprawie II K 329/02 (k. 33-34), odpis wyroku w sprawie II K 280/13 (k. 35) dawały Sądowi pogląd co dotychczasowej postawy M. S. (1) w stosunku do obowiązującego prawa.

W świetle powyższej oceny materiału dowodowego nie budziło wątpliwości Sądu, że M. S. (1) swoim zachowaniem podjętym w dniu 18 stycznia 2012 roku wypełnił znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Art. 286 § 1 k.k. penalizuje zachowanie polegające na doprowadzeniu innej osoby do rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia jej interesów poprzez wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. W sytuacji wprowadzenia w błąd dochodzi do wywołania w świadomości pokrzywdzonego fałszywego wyobrażenia co do rzeczy, osoby, zjawiska albo zdarzenia, mającego znaczenie dla podjęcia decyzji o rozporządzeniu mieniem. Wprowadzenie w błąd dotyczyć musi natomiast tzw. istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie decyzji o rozporządzeniu mieniem (tak A. Z. (red.),

A. B.-O., G. B., Z. Ć., M. K., P. K., J

. M., J. R., M. R., M. S., W. W., Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., Z., 2006, wyd. II.) Okoliczności ustalone na gruncie przedmiotowej sprawy wskazują, że oskarżony M. S. (1) celowo i świadomie wprowadził spółkę (...) S.A. odział w K., reprezentowaną przez A. S., w błąd co do faktu swego zatrudnienia, wysokości uzyskiwanych dochodów, jak również co do zamiaru spłaty pożyczki. Okoliczności o jakich mowa powyżej miały zasadnicze znaczenie przy podejmowaniu przez spółkę decyzji w przedmiocie przyznania pożyczki. Nadto ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony nie miał środków by zaciągniętą pożyczkę spłacać i nie zamierzał tego czynić. Zakupiony w systemie ratalnym telewizor miał stanowić dla niego łatwą formę zarobku, czego dowodem jest fakt jego sprzedaży, w dniu jego zakupu.

Sąd nie podzielił przyjętej przez prokuratora w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej i ustalenia jakoby zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona również przestępstwa o którym mowa w art. 297 §1 k.k. Zważyć należy, że zachowanie sprawcy przestępstwa określonego w ww. artykule polega na przedkładaniu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu lub nierzetelnego pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Podkreślenia zatem wymaga, że art. 297 § 1 k.k. penalizuje przedkładanie pisemnych nierzetelnych oświadczeń, a zatem wymaganie formy pisemnej sprawia, że złożenie nierzetelnego ustnego oświadczenia wyklucza odpowiedzialność karną za ww. oszustwo gospodarcze. Przenosząc powyższe na kanwę niniejszej sprawy, Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego M. S. (1) nie wypełniło znamion przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. albowiem oskarżony, celem uzyskania pożyczki składał wyłącznie ustne oświadczenie.

Kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu M. S. (1) uzupełniona została o art. 64 §1 k.k., albowiem oskarżony czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, o jakim mowa

w przytoczonym przepisie. Dla przyjęcia powyższej kwalifikacji, należy wykazać, że sprawca uprzednio został skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności i przed upływem pięciu lat od odbycia tej kary w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności popełnił kolejne przestępstwo umyślne, podobne do tego, za które został poprzednio skazany. Przestępstwo, za które sprawca zostaje skazany drugim wyrokiem, musi być podobne do przestępstwa umyślnego, za które nastąpiło pierwsze skazanie i za które sprawca odbywał karę pozbawienia wolności. Stosownie do treści art. 115 §3 k.k. przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju; przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. M. S. (1) był uprzednio karany wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 9 maja 2003 roku, w sprawie III K 208/02 za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i inne na karę 4 lat pozbawienia wolności. Karę tę odbywał w okresie od 17 grudnia 2005 roku do dnia 5 stycznia 2008 roku (k. 30-31).

Czyny, za które oskarżony był karany i za które odbywał karę pozbawienia wolności są podobne do czynu przypisanego mu gruncie niniejszego postępowania bowiem wszystkie są przestępstwami przeciwko mieniu. Czynu objętego niniejszym postępowaniem oskarżony dopuścił się w dniu 18 stycznia 2012 roku, a zatem przed upływem 5 lat od daty odbycia kar pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku w sprawie III K 208/02. Z powyższej analizy jednoznacznie wynika, że rozpoznawanego w niniejszym postępowaniu czynu M. S. (1) dopuścił się w warunkach recydywy zwykłej.

Stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu należy ocenić jako wysoki. Jego zachowanie bezpośrednio wymierzone zostało w dobro chronione prawnie jakim jest mienie. Oskarżony podejmował swe działanie umyślnie i w sposób celowy obejmując swym zamiarem bezpośrednim wszystkie znamiona przypisanego mu przestępstwa.

Analogicznie ocenić należy stopień winy oskarżonego. M. S. (1) jest osobą dorosłą, w pełni odpowiedzialną za własne czyny. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, które wyłączałyby winę oskarżonego lub też w jakimkolwiek stopniu by ją umniejszały. Nie zachodziły żadne okoliczności zewnętrzne, które niezależnie od woli oskarżonego wpłynęłyby na jego proces decyzyjny. Stopień winy oskarżonego Sąd ocenił jako znaczny.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami zawartymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. uwzględniając wszelkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, w tym znaczny stopień winy oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu. Nadto jako okoliczność obciążającą należało mieć na względzie wielokrotną karalność oskarżonego, oraz popełnienie przestępstwa w warunkach recydywy zwykłej. Sąd doszedł do przekonania, że odpowiednim do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia zawinienia oskarżonego, jak również niezbędnym dla osiągnięcia wobec jego osoby celów kary będzie orzeczenie wobec niego kary w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności. Taka też kara, w ocenie Sądu, będzie odpowiadać w pełni potrzebie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Dotychczasowa linia życiowa oskarżonego uniemożliwia sformułowanie wobec jego osoby pozytywnej prognozy kryminologicznej, a zatem przyjęcia, że pomimo warunkowego zwieszenia wykonania kary osiągnie ona swój cel. Oskarżony był już siedmiokrotnie karany, w tym za przestępstwa skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym. Przypisanego mu czynu nie można zatem rozpatrywać w kategoriach zdarzenia incydentalnego w jego życiu. Wręcz przeciwnie, jego zachowanie było wyrazem pewnej przyjętej postawy życiowej nastawionej na zdobywanie łatwego zysku z przestępstwa oraz lekceważącego stosunku do obowiązującego porządku prawnego. Wobec oskarżonego na gruncie uprzednio wydawanych wyroków zapadały kary pozbawienia wolności, które oskarżony odbywał. Nie przyniosło to jednak żadnego spodziewanego rezultatu gdyż oskarżony nie zmienił sposobu swojego postępowania i ponownie dopuścił się przestępstwa. Świadczy to o wysokiej demoralizacji oskarżonego wobec powyższego niezbędnym jest ponowne poddanie go silnym go działaniom resocjalizacyjnym w warunkach zakładu karnego W ocenie Sądu kara o izolacyjnym charakterze jest niezbędna by uzmysłwić oskarżonemu, że naruszenie obowiązujących norm prawnych spotyka się z surową reakcją wymiaru sprawiedliwości. Oskarżonemu należy również uzmysłwić, że dla takiego sposobu postępowania jaki przedstawia dotychczas nie może być pobłażania.

Na koszty sądowe w niniejszej sprawie złożyły się następujące wydatki Skarbu Państwa: na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. i § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. nr 108, poz. 1026 z 2003 r.) ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism

w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym w łącznej wysokości 40 złotych; na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k. i art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 2000 roku w sprawie określenia wysokości opłat za wydanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. nr 50, poz. 580 z 2000 r. ze zm.)

– opłata za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 50 złotych; na podstawie § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2003 roku Nr 108, poz. 1026 ze zm.) należności za konwojowanie w łącznej wysokości 100 złotych (rachunki k. 79, 110, 113, 134, 143).

Na podstawie art. 617 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 z 1983 r. ze zm.) na kwotę kosztów sądowych złożyła się również opłata z tytułu orzeczonej kary pozbawienia wolności w wysokości 180 złotych.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. nr 123 poz. 1058 z 2002 r. ze zm.) oraz § 2 ust. 3, § 14 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 z 2002 r.), Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. (2) kwotę 1239,84 złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu zgodnie z wnioskiem i oświadczeniem adwokata, że wynagrodzenie za udzieloną pomoc nie zostało w żadnej części uregulowane.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego M. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, zwalniając jednocześnie oskarżonego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. od ponoszenia kosztów sądowych w pozostałej części i obciążając tymi kosztami Skarb Państwa. W ocenie Sądu obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi

w pełnej wysokości przewyższało by jego możliwości finansowe, zwłaszcza w sytuacji orzeczonej wobec niego kary bezwzględnej pozbawienia wolności.

SSR Krzysztof Czarnecki

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego adw. M. S. (2).

SSR Krzysztof Czarnecki